

Hasidic Torah Study
May 4, 2024

TOREY ZAHAV

(From "Speaking Torah: Spiritual Teachings from around the Maggid's Table" by Green, Leader, Mayse, Rose)

'No person shall be in the Tent of Meeting when he comes in to atone for the holy, until he goes out. He shall make atonement for himself and his household..' (LEV. 16:17)

... In the book Duties of the Hearts (Bahya ibn Paqquda; eleventh century) we are told that a person should regularly practice lone meditation, separated from other people. You should reach the state that even when surrounded Nothing should divide you or separate you from that attachment (Sha'ar Heshbon ha-Nefesh 3).

Thus I interpret our verse.... We know that before praying you should be stripped of your corporeal self. Your thought should cleave to the exaltedness of God, as though you were standing in the upper worlds among angels, rather than surrounded by people. When you forget that you are among people, you are able to pray with great intensity, without any false motives. This is "**No person shall be in the Tent of Meeting.**" That refers to the synagogue or house of study, the place where people gather to pray. **No person shall be there** in your thought; you should be so stripped of physical selfhood that you forget you are standing among people. As you **come in to atone for the holy**: the time of prayer, which takes the place of atoning sacrifices. **Until he goes out**: from the beginning to the end of prayer. **He shall make atonement for himself and his household**: prayer of this sort is surely pure.

Thus I also interpreted the sages' saying "In a place where there is no man, try to be a man" (m. Avot 2:5). When you stand in that place of teshuvah, strive to be more than an ordinary man; enter the upper realms, where there is no other person. Before you perform a mitzvah, set your mind to be attached above, as though there were no person present....

Prayer is an intensely private and intimate act, even when undertaken in public. Preserving this island of inward intensity in the public setting is a delicate task. Indeed, training in lone meditation is a valuable tool in acquiring it. The Hasidic style of worship emerges from an attempt to foster this inner "space."

תורי זהב

(מפרשת צו)

וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקודש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל (ויקרא טז:יז).

איתא בחובות הלכבות: דצריך האדם להרגיל עצמו במידת התבודדות להיות פרוש מבני האדם, עד שירגיל את עצמו כשיהיה בין אלף אנשים יהיה לו גם כן דביקות ליתברך, ולא יהיה שום דבר חוצץ ומפסיק אותו מדביקותו יתברך (שער חשבון הנפש פ' ג). ועל דרך שפרשתי פסוק וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקודש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו. כי נודע שקודם התפילה צריך שיהיה לאדם התפשטות הגשמיות ולדבק מחשבתו בהתרוממות האל יתברך, כאלו אינו עומד בין אנשים רק בין מלאכים בעולמות העליונים. ואז כששוכח שהוא עומד בין האנשים יוכל להתפלל בכוונה גדולה ובלי פניות. וזה שאמר: **וכל אדם לא יהיה באהל מועד**, היינו בבית הכנסת או בית המדרש, מקום אשר מתוועדים שם האנשים להתפלל. אז לא יהיה שום אדם במחשבתך, ורוצה לומר שתפשיט הגשמיות כל כך עד שתשכח שעומד בין אנשים. וזהו: **בבאו לכפר בקודש**, היינו בשעת תפילה שהוא במקום קרבנות. **עד צאתו**, היינו מתחילת התפילה עד סופה. ואז בוודאי **וכפר בעדו ובעד ביתו**, כי תפילתו תהיה זכה בוודאי כשתהיה על אופן זה.

ובזה פרשתי: ובמקום שאין אנשים, השתדל להיות איש (מ' אבות ב:ה). רוצה לומר, שהשתדלות שלך להיות איש שהוא בחינת תשובה יותר מגבר אנוש, שיהיה בעולמות של מעלה במקום שאין אנשים. והיינו שקודם עשייתך איזה מצוה, תדבק נפשך למעלה כאלו אין אתה עומד עם בני אדם.